

עם הכדורגל

לפעמים אני הולך לכדורגל. פעם הייתי הולך יותר. אבל בינתיים הרמה ירדה והמיתקנים הידרדרו (וחוץ מזה אני כבר בראדס מבורג). אבל לפעמים, כשצפוי איזה "דרבי מחשמל" או "קרב ענקים" או "הצגה כפולה", אני בכל זאת מתפתה ללכת. וכך קרה לי גם לפני יותר משבוע — הלכתי לראות את "ההצגה הכפולה" בקטמון — בית"ר נגד הפועל תל-אביב והפועל נגד מכבי נתניה.

עבודת אלילים

בית"ר, אתם צריכים להבין, שיחקה חרא. התוצאה היתה אפס-אפס (בסוף הפועל תל-אביב ניצחה), ושום גול לא ניראה באופן. מלמיליאן היה קצת חלש (בעצם הוא היה חושך מוחלט, אבל אסור להגיד את זה בקול רם), נוימן, שמחצית הראשונה היה לא רע בכלל, נחלש לגמרי (טוב, כיסחו אותו), והחלוץ המרכזי קירט כימעט שנעצר עליידי השוטרים באשמת שוטטות במיגרש. בי קיצור, המצב היה בכי-רע. מהר מאד הבין הקהל שאם לא יתרחש איזה נס, בית"ר לא תכניס גול אפילו עוד ארבעים שנה. והנה גילה הקהל לתדהמתו, שעל הספסל יושב (מי אם לא) יוסי אברהמי. מייד החליט הקהל שאברהמי הוא-הוא הישועה בכבודו ובעצמו. וכיוון שכך, החל הקהל צועק לעבר המאמן הכושל (אין גולים!) "יא שמן! יא מנופח! תכניס את אברהמי!" ובקראות-קרב, "אברהמי! יוסי! יוסי! אברהמי!"

לבסוף נענה המאמן להפצרות הקהל, והורה לי אברהמי להתחמם לקראת כניסתו למישחק. הקהל פרץ מייד בשאגות שמחה וישועה, ולאחר חימום קל אכן נכנס אברהמי למישחק.

"רוץ קטר! קדימה אקספרס!" קרא הקהל לעבר אברהמי (ללמדכם שהניל נחשב אחד החלוצים המהיר רים בליגה), "תראה להם, יוסי!" אלא שאברהמי לא היה בדיוק בשיאו (כפי הנראה טרם החלים מפציעתו הממושכת), ואת כל שלושת ה"כדורים הראשונים שנשלחו לעברו איבד תיכף ומייד (אם מחמת איטיותו ואם מחמת סיבות אחרות), והשיפור המקווה במישחק הבית"רי לא התרחש. מייד התרגו הקהל מאד על אברהמי והחל צועק לעברו "יא מאניאק! בן-זונה! יא אוכל בתחת!", ולעבר המאמן הכושל (עובדה — הכניס את אברהמי החרא), "תוציא אותו, את החרא הזה!" וככה זה גם עם דיין.

כמו שמתייחס הקהל לאברהמי, כך מתייחס העם לדיין. כשהמשלה (או המדינה) משחקת חרא, מייד צועק העם, "דיין! דיין! תכניסו את דיין!", אבל משנכנס דיין ובכל-זאת לא משתפר המישחק המדיני, מייד צועק הקהל "בן-זונה! מאניאק! אוכל בתחת! תוציאו אותו, את החרא הזה!"

אבל יוסי אברהמי ומשה דיין הם רק דוגמה. בשבוע שעבר זה היה יוסי אברהמי. לפני שבועיים זה היה משה דיין. לפני חודש זה היה מנחם בגין. השבוע זה יהיה שלמה גרבי. במישחק הבא — אריק שרון. אבל הישועה עוד תבוא. ויהיו גולים. הרבה גולים. בית"ר.

תאוות רצח

בית"ר, כמו שכבר הבנתם, שיחקה ממש חרא ולא התקרבה בכלל לשער של הפועל תל-אביב. הפועל תל-אביב, לעומת זאת, שיחקה חזק וגם קצת כסח (הם בסכנת ירידה!), ואפילו סיכנה לעיתים את השער ה-בית"רי.

וכל זה כנראה עיצבן קצת איזה איש אחד, שישב לא רחוק ממני. ופיתאום, באמצע המחצית השנייה, הוא התחיל לצעוק בצרחות אדירות: "תהרגו אותם! תהרגו אותם! תהרגו אותם!" וכולו אדום מועצמת הזעם והעלבון. כי רק כוח הם מבינים, הפועל האלה.

שינאה גיזעית

בהפועל תל-אביב, אתם צריכים לדעת, יש שחקן ערבי (במדורי הספורט לא כותבים שהוא ערבי. כותבים שהוא בן-מייעוטים. כי הם יודעים שם, במדורי הספורט, שערבי זה עלבון. זה כימעט כמו לכתוב על מישהו שהוא יהודי. אז כדי לא להעליב אותו, הם כותבים שהוא בן-מייעוטים. ותיכף תראו שהם יודעים מה שהם עושים). קוראים לו ריפעת טורק. כולם יודעים את זה. אבל במישחק הזה הוא שיחק נגד בית"ר. ואולי בגלל זה קראו לו בשמות אחרים.

חלק מהקהל באמת קרא לו "ערבי" (זה הרי עלבון, כפי שאפשר להבין ממדורי הספורט, שמבינים את הקהל שלהם). אחרים קראו לו "ערבי" עם תוספות — "ערבי מלוכלך", "ערבי מסריח", "יהודי מטונף" (סליחה, טעות שלי. צ"ל: "ערבי מטונף"). מישהו קרא לו "יאסר עראפאת" (זה כמו בן-זונה, מאניאק ואוכל בתחת ביחד), ואחד שנון קרא לו "פלסטינאי" (גם זה עלבון, כפי שאפשר להבין מהחלק הלא-ספורט של העיתון).

אבל שלא תטעו לחשוב שזה מתחיל או נגמר בערבים. לא. חס וחלילה. אני לא אעשה לכם דבר כזה. בשנה שעברה הייתי בדרכי ושם, חוץ מהערבי של הפועל (שגם בו אני אטפל עוד מעט), אכלו אותה גם שחקני הפועל האחרים, הכל לפי המוצא — מסתם "כורדי" או "מרוקאי" ועד ל"כורדי מסריח", "עיראקי מטומטם", "מרוקאי מלוכלך", "טריפוליטאי בן-זונה", וכיוצא באלו מאניאקים.

ומובן שאף אחד לא התכוון לזה שבעצם, כל ה"מאניאקים האלה הם פשוט ערבים, אם לא למטה מזה. לא. חס וחלילה. אני לא אעשה לכם דבר כזה.

מוסר כפול

גם בהפועל ירושלים, כמו שאתם כבר יודעים, יש שחקן ערבי. קוראים לו עלי עותמן. בשנה שעברה, כשהייתי בדרכי, קראו לו כולם "ערבי" וכל שאר התוספות הרגילות. והנה, הפעם קראו לו הקהל פשוט בחביבה, "עלי". ממש התקדמות תוך פחות משנה. הייתכן?

כן, אם מבינים את מצב הליגה באותה השבת. לפני "ההצגה הכפולה" בקטמון היה לבית"ר ולמכבי נתניה אותו מיספר נקודות, ושניהן הובילו את הטבלה. עכשיו, בית"ר הפסידה במישחק הראשון (להפועל תל-אביב), ובמישחק השני שיחקה הפועל נגד מכבי נתניה. וככה יצא שחקל של בית"ר היה בעד הפועל ורצה שהיא תנצח, כדי שלנתניה לא יהיו יותר נקודות מאשר ל-בית"ר.

וככה נהפך עלי עותמן מ"ערבי" ל"עלי", מ"מאניאק" ל"מותק", מ"יאסר עראפאת" ל"צביק'ה". (את זה אני מספר לכם כדי שתוכלו להסביר יותר טוב לילדים שלכם מה ההבדל בין "ערבי רע" ל"ערבי טוב").

אבל זו רק דוגמה אחת קטנה למוסר הכפול. הדוג' מות היותר בולטת הן בשטח הפאולים והכיסוחים. וזה הולך ככה —

אם עטיה (נגדנו) נכנס קלות באזולאי (שלנו) והי' שופט לא שורק פאול — הרי עטיה (רוצח!) והשופט (רמאי!) הם בני-זונות, מאניאקים ואוכלים בתחת; בעוד אזולאי ממש מסכן (הרג אותו!). לעומת זאת אם ג'אנו (שלנו) מרים את ליברמן (נגדנו) שלושה מטרים באוויר והשופט כן שורק פאול — הרי השופט (רמאי!) וליברמן (עושה הצגה!) הם בני-זונות, מאניאקים ו-אוכלים בתחת; בעוד ג'אנו ממש צדיק (שום דבר הוא לא עשה לו!).

ואם זה מצחיק אותכם, כדאי שתציצו בעיתונים ותראו שכל עיתוני ישראל כותבים שכל עיתוני מצריים מכוונים מלמעלה, כשהם כולם כותבים שישראל היא שהכשילה את השיחות, בעוד שהאמת היא, כותבים כל עיתוני ישראל, שמצריים היא שהכשילה את השיחות.

הרבה צחוק הכדורגל הזה, הא?

כל טוב

מה שהכי מצחיק זה שיש המון סתירות בכל העניין הזה.

אותו איש שצועק "תהרגו אותם!" יכול, אחרי שניה, לצעוק על הקבוצה שלו, "בני זונות! מאניאקים!", לצעוק לריפעת טורק, "ערבי מסריח", אחרי שלוש שניות להגיד שהוא שחקן מצויין, ואחרי עוד שלוש שניות לצעוק שוב, "ערבי מלוכלך", הפעם לשחקן מה-קבוצה שלו, להגיד שהשופט מצויין, ואחרי חמש שניות לצעוק לשופט שאשתו אלמנה, לנוח שלוש שניות, לצעוק שצריך להרוג את המאמן, לזרוק תפוז על הקוון, ואחרי שניה להגיד לאנשים להתנהג כמו בני-אדם וחזור חלילה וחלילי חוזרה וגם להיפך וההיפך מגם וכיוצא בזה וכזה היוצא וכולי יכול גם כן.

אני לא יודע איך מיישבים את כל הסתירות האלה. אבל בכל-זאת יש כדורגל, וגם מדינה יש.

תמונה קבוצתית של קבוצת כדורגל

מימין לשמאל — בשורה העליונה: בן-זונה, אוכל בתחת, מאני-יאק, ערבי, כורדי, מטומטם. בשורה האמצעית: אידיוט, רוצח, יאסר עראפאת, בן-זונה (גדול), מרוקאי. בשורה התחתונה: עוד אוכל ב' תחת, מסריח, מלוכלך, מאניאק (קטן) וחתיכת חרא.